

عنوان مقاله:

رکائز الفكر الادبی فی المدینه العظمی عند امین الریحانی

محل انتشار:

مجله لسان مبین، دوره 7، شماره 23 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسنده:

مریم هاشمی - عضو هیات علمی پژوهشگاه

خلاصه مقاله:

امین ریحانی (۱۸۷۶-۱۹۴۰) از زمره ادبایی است که ادبیات خود را از شخصیت های وزین و پرمغز ادبی اقتباس می کند، به گونه ای که ذاتیت ادبیات و ذاتیت اندیشه های ادبی حفظ می شود. مقصود وی از ادبیات در آرمانشهرش این بود که باید ادبیات به عنوان ابزاری در جهت برانگیختن احساسات و انگیزش قضایای امت و همکاری با زندگی جامعه و تصویری صادق از تصاویر متنوع زندگی با آیین ها و تراژدی های گوناگون باشد. همچنین بیانی راستین از جامعه باشد به گونه ای که پدیده های آن با گرایش های مختلف قومی و جریان های بشری مواجه گردد. همچنین بر این مهم متمرکز است که شعر در عین حال که نیرومند و مفید است، باید ثمربخش و لذت آفرین نیز باشد لذا از شاعران آرمانشهر می خواهد که بر علیه اوضاع غمگین و اندوهناک اطرافشان بجنگند زیرا وظیفه وجودی شعر این است که شرایط ملی را بهبود بخشد و احساس عزت و کرامت انسانی ایجاد کند. شعر باید برای عبرت گیری و یادآوری باشد و به انسان در استمرار فعالیت های عقلی و روحی اش، کمک کند. صدای شاعر حقیقت همان صدای ملت و مردمش است و در شعر وی باید هم زیبایی ابیات و هم تعالی فلسفه و هم عشق به بشریت جمع باشد. روش معتمد در این مقاله، دو گونه است، اولاً: روش توصیفی که اندیشه های ادبی ریحانی را از خلال تالیفات متناسب با موضوع پژوهش دنبال می کنیم. ثانیاً: روش تطبیقی که در آن تمایزاتی که ریحانی میان ولتر و روسو در بررسی اقسام نویسندگان آرمانشهر قائل شده است، بررسی می شود.

کلمات کلیدی:

کلمات کلیدی: اندیشه ادبی، آرمانشهر، نویسندگان، شعر و فلسفه، شاعران، ادبیات متعهد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1208708>

